



El normal llit de Procust

Procut era un hostaler prou polític: convidava a dormir el viatger al seu llit. Quan la víctima clapava, el lligava a les quatre potes del llit: si la llargada del cos excedia la del catre, li serrava peus i mans, si pel contrari era menor, estirava la víctima fins arribar a la mida... El llit de Procust, fill de Posidó, és més vigent que quan els déus grecs tallaven el bacallà. De fet, les Espanyes i les Catalunyes són un immens llit de Procust. Des d'instàncies sociopolítiques (descendents del mític hotelier) s'imposa un terrible concepte: lo normal. Normal ve de norma? I com més rància, millor.

Exemples: en un país normal s'ha d'imposar el dret a decidir o quan una immensa minoria pretén convertir el dret en obligació; en un país normal és normal que uns lladres confessos de palau musical, campin lliures; en un país normal, és normal que el secretari gene-

ral del partit al govern sigui imputat per (presumpta) corrupció; en un país normal, la llei és normal, és a dir, igual per a tothom, aristòcrates i plebeus; en un país normal és normal agonitzar en llits d'urgències inhòspites, normal les desesperants llistes d'espera; en un país normal és normalíssim que la cultura sigui un luxe faraònic; en un país normal és ídem que un futbol-

Si el poble no està d'acord amb el Govern, doncs caldrà escollir... un altre poble

lista cobri tones d'euros per fote quatre puntades a una pilota; en un país normal és normal que no hi hagi ni un trist premi Nobel. L'astut Brecht ho va clavar: si el poble no està d'acord amb el Govern, caldrà escollir... un altre poble. ¿Qui li fa el llit al nostre president?